

## Festa de l'Ametller florit 2012

El segon diumenge de febrer, des de l'any 1923, davant de la tomba de Joan Maragall.

Cementiri de Sant Gervasi  
12 de febrer de 2012  
A les 12h del migdia

\* \* \*

Obertura

Lectura de poemes

Intervenció musical

Cantem l'entrada del temps clar. Música de Santi Riera  
Sol, solet. Música de Josep Ollé  
L'ametller. Música de Josep Ollé  
Les roses franques. Música tradicional alemanya.  
Adaptació polifònica i del text: Josep-Anton Huguet  
Tot baixant per la drecera. Música de Friedrich Glück

Cloenda coral  
El cant de la Senyera

Cantaires: Marta Bauzà, Jordi Benaiges, Joana Bibiloni, Marc Guerris,  
Marina Meseguer, Cinta Ollé, Josep Ollé, Núria Podeschva,  
Manuel Raventós i Francesc Tanarro

Piano: Josep Ollé

\* \* \*

**L'Any Maragall commemora els cent cinquanta anys de la naixença  
i els cent anys de la mort del poeta.**

## **Als seguidors de la paraula viva**

L'any 1923, un segon diumenge de febrer com avui, un grup de seguidors de Joan Maragall –la Veu i la Penya Solé de Sant Martí de Provençales va reunir davant la tomba de l'escriptor per plantar-hi un ametller i per llegir alguns dels seus poemes, com el Cant espiritual.

Sempronio explicava al Tele/Expres l'any 1974 com "... un nutrido grupo coinciden ante la tumba del poeta de los almendros.(...) Sin convocatoria y sin organización. Medio siglo de fidelidad es una buena corona para el poeta. Ayer, los viejos de la peregrinación me contaron cómo nació la misma.(...) "Carles Soldevila publicó un artículo echando de menos un almendro.(...) Y nosotros decidimos remediar semejante ausencia. En el año 1923, no muy favorable para la literatura catalana. La plantación del árbol tomó carices de aventura. Los de Sant Martí y del Clot actuaron casi con escaló, nocturnidad y alevosía (yo me quedé afuera vigilando)".(...)

Es bonito que al medio siglo todavía vivan hombres para contar aquellas cosas que no fueron producto de una exaltación juvenil, pues han tenido una continuidad emocionante (...) Maragall, el poeta de la palabra viva es también del recuerdo vivo."

Havien iniciat doncs, sense proposar-s'ho, una tradició només estroncada pels efectes de la Guerra Civil, on s'escoltaven els versos i les reflexions del poeta així com també els escrits que la seva obra havia inspirat en alguns dels assistents. Des d'aleshores, any rere any, una colla d'amics, familiars i lectors més o menys nombrosa ha acudit a la cita que ha permès compartir, durant una estona, el fet de reconèixer-se en els sentiments i pensaments de Maragall. No se m'acut un homenatge millor al "poeta de la paraula viva" que aquest acte sentit i senzill.

L'arrelament espontani d'aquest homenatge, va motivar que la Institució de les Lletres Catalanes escollís, molt encertadament, aquesta data per prologar l'inici de la celebració del doble Any Maragall. Enguany, servirà de colofó al seguit d'iniciatives que en aquest interval de temps han contribuït a apropar, revisar i posar al dia l'obra de qui constitueix un dels pilars de la literatura catalana, tot subratllant-ne la seva vigència.

L'estil planer de Maragall, sobretot en el camp de la poesia -que va revolucionar-, ha afavorit que la seva obra continuï a l'abast del gran públic.

La seva erudició ha motivat als acadèmics desvetllar els diferents nivells de lectura que descobrim en els seus poemes i estudiar els nous corrents de pensament que va introduir a Catalunya així com les influències i coincidències amb altres autors coetanis. En aquest sentit, em sembla il·lustratiu el comentari que el mateix Maragall feia al seu amic Lluís sobre Seqüències, el darrer recull de poesies en vida, on l'autor s'esmerçava en preservar: "... és petit però es que de moments de poesia que jo senti fortament, en tinc pocs; i no vull fixar en vers sinó aquests; i encara quan sóc a fer-ne un llibre pel públic, rebutjo els que no trobo prou vius. (...) En la meua poesia no hi ha res pensat; no faig cap vers que no m'acudi ja fet i format en el calor de la pura emoció". (20 febrer 1911)

Emoció pura que, lluny d'un estat febril i passatger, podria traduir-se per vivència impregnada de comprensió d'allò essencial. Un discerniment que va traslladar també a la prosa i als articles d'opinió, i que li van permetre analitzar les situacions històriques que li van tocar viure. Un talent que, conscientment, va posar al servei de la societat, tal com es desprèn d'una carta adreçada al Bisbe Torras i Bages "... em sento animat a prosseguir (en la mida de les meves forces) l'obra d'avivació que em sembla fonamentalment necessària en la nostra gent, perquè la veig agitar-se en la superfície de les fórmules, deixant-ho morir tot per dins". (14 setembre 1911).

Són aquests conceptes d'espontaneïtat, senzillesa, emoció i avivació els que em duen a manifestar el meu agraïment als promotors d'aquesta iniciativa i a tots aquells que des d'arreu de Catalunya s'hi han sumat. També aprofito aquesta ocasió per retre homenatge a tots els qui, des de la mort de Maragall, van entendre la significació de la seva obra i van vetllar per preservar-la fins i tot en circumstàncies poc propícies; a aquells que cuidant la tomba, plantant-hi un roser o un romaní i vigilant l'efecte de les gelades en l'ametller, han conservat aquest indret; i sobretot, als iniciadors i seguidors d'aquesta tradició que avui celebrem, que sense fer soroll, han mantingut viva la paraula que va encendre Maragall.

**Francesca Argimon Maragall  
i filles**